

ΕΤΟΣ Ε'
ΤΕΥΧΟΣ 17-18 (ΔΙΠΛΟ)

ΤΡΙΜΗΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΘΡΑΚΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΡΕΥΝΑ - ΕΠΙΣΤΗΜΗ - ΤΕΧΝΗ

ἀφιέρωμα
στό Γεώργιο Βιζυηνό

ΙΑΝΘΗ ΧΕΙΜΩΝΑΣ - ΑΝΘΙΣΤΗΝΗΣ 1965

ανθρώπους της.

Κι' ύστερα, όταν έρχεται ο κατήφορος κι' ή όδυνηρή διάψευση τών προσδοκιών. φτώχεια, άρνηση τής καθηγητικής έδρας στο Πανεπιστήμιο, μέ τή σκέψη τής μάνας και τής Βίζας και τών ανθρώπων της βρίσκει ανακούφιση. Κι' ή άρρώστεια τοῦ μυαλοῦ του έρχεται θαρρεῖς νά προσφέρει καταφύγιο στήν άδυναμία του ν' αντιμετώπιση τήν αντιξοότητα. Κλείνεται πίσω άπ' τό παραπέτασμα τής θολωμένης σκέψης του και δημιουργεί καινούργιους παράδεισους. Πλούτη άποσπασμένα άπ' τά σπλάχνα τής γῆς του

— τό μέταλλο — και προσφερμένα στήν άγαπημένη μικρούλα «τό ξανθό και γαλανό κι' οὐράνιο φῶς» του.

Η πολυκύμαντη ζωή του σταματά άναπάντεχα μέ τό κλείσιμό του στο φρενοκομείο στα 1892 και τελειώνει τραγικά στα 1896.

Μιά ζωή σύντομη, γιομάτη άδεδαί-ότητες, ταλαιπωρίες, όρφάνια, φτώχεια και θενητεμούς κι' ίσως κι' αυτό πλημυρισμένη άγνή άγάπη και τρυφερή νοσταλγία για τήν πατρίδα.

«Πολλά τής Θράκης τά χωριά
σάν τή Βιζώ κανέα».

15.8.64

ΑΓΓΕΛΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΔΗ

“ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ ΒΙΖΑ,,

«Τῇ προστάτιδι» «τῷ βαθυπλούτῳ μοι Προστάτῃ».
Γιατί ή λύρα σου θλιφτή, φτωχοδρομική,
εἰδυλλιακὲ Βιζυηνέ μου, πατριώτῃ;

Μάργωσες στίς ξενιτιές ἀγλείφοντας ψυχία
για νᾶσαι τῶν ψυχάρηδῶν σου ἐγκωμιαστής
καί δουλικός σέ ἀλαζόνα φαναριώτῃ!

Ὡ τραγουδιστή, γιατί αὐτή ή καταφρόνια;
Καρβουνασβεστάδων τάχα ρίζα ταπεινή
σέ βλάστησε κι' ὄχι βυζαντινὴ πορφύρα.

Κήρυξες: «Μή θλίβεσαι ὑπὸ μωρῶν τό πλῆθος»
μά στή φριχτὴ πορεία σου, τή δραματικὴ
τή λαγαρή σου σκέψη σκότωσεν ή μοῖρα.

Σπίθισε τό πνεῦμα σου σέ μιά στεγνή θολούρα,
μιᾶς ἐποχῆς, πού ξέσπαζεν άπ' τήν ἀχλὺ αὐγῆ.
Γιαυτό, σκυφτός προστά σου, θαυμασμό σοῦ δίνω.

Θρακιώτῃ ἀναμορφωτή, ή λυγερή σου λύρα
τὸ νόημα μοῦ κρένει, εὖρωστο, λυτρωτικό
κι ἄς θέλει τ' ὀλοκαύτωμα τό φῶς πού πῆρα!

1949